

новъ бой по всичката линия, но огънътъ скоро попрѣстанѣлъ, защото билъ обѣрнатъ отъ Гривицкия редутъ. Неприятельтъ пѣкъ употребилъ всичкитѣ си усилия гѣмъ Скобелевата войска, т. е. къмъ Къшинскитѣ редутѣ. Турцитѣ знаели важноcтѣта на тѣзи редутѣ, които били ключа на пътя къмъ София. Отъ друга страна, както поменѣхми, одържанѣто на Къшинскитѣ височини било твърдѣ мѣчно, искало нови сили, а надежда за поддрѣпления не могли да очакватъ отъ никѣдѣ. Тогазъ военното руско началство рѣшило да остави Къшинскитѣ редутѣ, а да задържи Гривицкия, като по-удобенъ сра-внително за одържанѣ.

На 31 авг. турцитѣ нападнѣли шестъ пѣти едно подиръ друго на Скобелева. Тѣзи нападения били отчаяни, буйни, лудешки, и всѣко едно се послѣдовало съ удвоени и утроени сили. Скобелевъ се държалъ юнашки до петото нападанѣ; но неговото исканѣ помощъ не било удовлетворено. По петъ часа прѣзъ деня срѣщу него се явяватъ нови турски полчища: това било шестото нападанѣ. Прѣдъ тѣхъ се развѣвало «зеленото знаме на пророка» — и изведнѣжъ громко се раздало пѣнието: «а-ла-х-у-екберъ, а-ла-х-у-екберъ!» турцитѣ правили послѣдня, най-отчаяна и фанатическа постѣпка, подиръ която можаше да ги посѣти страхъ, трепетъ и пълно отчайванѣ. При зеления байракъ на пророка имало и други малки; грѣмнѣла военната турска музика; религиозний химнъ билъ подзетъ отъ цѣлия фронтъ и, подъ неговитѣ звукове, тѣ се хвърлили стремително върху отреда на Скобелева, който отслабвалъ всѣка минута, редѣлъ и билъ до нѣмай кѣдѣ уморенъ. Сили не оставали у полусмазанитѣ ратници за отбѣлсванѣ на това шесто нападанѣ. Но въ това врѣме генералъ Скобелевъ получилъ заповѣдъ да отстъпи. Имало нѣкои офицери, които не рачили да отстъпѣжтъ отъ своитѣ позиции и когато получили заповѣдъ, тѣ били дали върна дума: да